

Florin Purluca

MERCENARII 1 – Războiul pietrelor

© 2018, Editura PAVCON

© 2018, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN

Mercenarii / Florin Purluca. - București: Pavcon, 2018
- vol. ISBN 978-606-8879-71-0

Vol. 1: Războiul pietrelor - 2018

ISBN 978-606-8879-72-7

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Daniel Danil**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-71-0

ISBN vol. 1 - 978-606-8879-72-7

FLORIN PURLUCA

MERCENARII

Vol. 1

Războiul pietrelor

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți Colecția Science-Fiction cu:

#1 Extra-Terestrul	#35 Olympus Mons
#2 Secretul emisferei	#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#3 Nerecurgerea la Forța	#37 Praf 2 – Atingerea sălbătăciei
și la amenințarea cu Forța	#38 RSA – Auro Luck
#4 Scornituri spăimântătoare	#39 Războiul Celestinei
#5 Rangkook	#40–49 Aripile Albastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#50 Sânge, Metal și Speranță
#7 În anul 4000 sau	#51 Decadența sufletelor noastre
O călătorie la Venus	#52 Povestiri spăimântătoare
#8 Erezia egumenului Glicherie	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#9 Scurtă istorie a viitorului	#54 Războiul Eleninei
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură	#58 Învățătorul
a cuviosului Achim	#59 Noaptea orașului ilustrat
#15 Praf	#60 Praf 3
#16 Manuscrisul episcopului	#61 Saurianul de metan - IVA 3
Petronius	#62 Artefactul
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#63 Casa fără cărți
#18 Un român în Lună	#64 Apophis
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#65 Parlamentul
#20 Sawtooth	#66 RSA – Hora hoiturilor
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#67 Dragonul fără aripi
#22 Progradia	#68 RSA – Judecata de Apoi
#23 A doua Lună a Pământului	#69 Avatarii faraonului Tlă
#24 Dialogul păsărilor	#70 RSA – România sub Asediu
#25 Cumulonimbus	#71 Efectul Metamorphis
deasupra Atlantidei	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#26 Știință, Filosofie și Religie	#73 Elogiu muncii de partid
în Avatar	#74 Insula pescărușilor
#27 Therra	#75 Aurul beznei
#28 1944 Ein Freak	#76 București, 2058
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#77 Încăpățânarea Timpului
#30 Creație de tranzitare 1	#78 Deocamdată... enigme
Bacteria nemuririi	#79 Tunelul de la capătul lumii
#31 Creație de tranzitare 2	#80 Ultima frontieră
Cârligul spațial	#81 Istoria Literaturii SF 1
#32 Creație de tranzitare 3	#82 Istoria Literaturii SF 2
Poarta mânturii	#83 Istoria Literaturii SF 3
#33 RSA – Furia fiarelor	#84 Orașele caracatițelor
#34 RSA – Marile migrații	#85 Europa benzilor desenate 2

Partea întâi

Una lucea deasupra capetelor noastre cu dărnicia unui opaiț care-și ardea ultima rezervă de untură. Dinspre lac venea o duhoare de carne acră și de moarte, pe care o haleam involuntar în calupuri forțate, cu respirații aritmice. Părea că nimerisem unde trebuia. Haw-a-Wap își lustruia lama șurului, pitit dinapoia unui trunchi vechi și scorțos de jugastru. Dacă l-ar fi văzut oricine altcineva – conturul indistinct al unei umbre informe, șerpuitoare – așa ferit cum stătea, n-ar fi priceput ce face. Dar eu știam. Știam că șurii acela era unealta lui preferată în timpul vânătoarelor de vrăjitoare. Îl ferea de lucruri neplăcute, pentru că fusese descântat. De pildă, îl ținea departe de automutilarea îndusă ocult. Și asta îi aducea broscuiului un oarecare confort psihic. Din punctul ăsta de vedere, îi dădeam dreptate – era un tovarăș de nădejde – nu mi-ar fi plăcut să-l văd mierlit. Din alte puncte de vedere, Haw-a-Wap era un nătâng. Ar fi găsit ea, o vrăjitoare pricepută, ceva cu care să facă felul unuia ca el, dacă ținea morțiș. Într-un mod, pricepea broscuiul cum stătea treaba. Doar că era genul de pasăre care detesta să piară pe limba ei. Dacă s-ar fi făcut să fie omorât cu propria-i armă, probabil că s-ar fi răsucit de zece ori în mormânt. Și încă de vreo două ori după aia, ca să-și consume furia tot crescândă.

Se spune că dacă mori, nu pleci cu mâinile-n sân, îți iei ofurile cu tine.

În fine, Haw-a-Wap era cam mistic de fel și-i plăcea să asculte toate tâmpeniile care-i ajungeau la ureche și, dacă ceva avea să-l bage vremelnic în mormânt, asta era înclinația lui față de tot soiul de pseudocredințe nătânge propovăduite de tot felul de nebuni. Nu spun nu, mi-a fost dat să cunosc vrăjitoria în cele mai minunate și mai întunecate forme ale ei. Dar unele lucruri, pur și simplu, miros de la o poștă a marghiolii de doi bani.

Mi-am verificat arbaleta și totul părea să fie în regulă. Cam așa se întâmplă de fiecare dată, dar înveți să accepți sentimentul, indiferent dacă urmează să fii victorios sau să crăpi. Un amestec ciudat de teamă, siguranța dobândită în urma experienței și incertitudinea servită la rece de un viitor perfid. Una peste alta, în linii mari, însemna că eram gata să începem vânătoria.

Am imitat sunetul lătarețului de baltă și Haw-a-Wap a tresăltat. De după linia jugastrului mi-a semnalizat că era pregătit să plece în recunoaștere. L-am văzut cum s-a scurs printre umbre – o umbră prelungă și infinit mai ageră decât pâlcurile de umbre statice – după care am auzit plescăitul domol al apei. Vântul nu bătea nici cât să miște o amărâtă de frunză. Peste lume căzuse o toamnă grea cât o nicovală și se prea poate că în jurul cuibului ei vrăjitoarea ridicase un scut din farmece, care împiedica orice adiere de vânt ce i-ar fi putut trăda prezența. Care-i vânătorul ce nu s-ar pricepe să agațe din aer duhoarea de meșterită? Bagseamă, știa ea ce știa. Fără niciun dubiu,

Respect pentru oameni și cărți

aveam un motiv în plus să credem că suntem pe drumul cel bun. Și să avansăm.

Față de ultima partidă de vânatoare, când avusesem parte de niște neplăceri de ultim moment, acum eram pregătit: douăzeci de săgeți cu vârfurile umezite în venin de cobră. Plus alte douăzeci trecute prin venin de tarantulă. Cu alte cuvinte, un soi de festin vânătoresc.

Ca un cercetaș iscusit am pășit printre resturile de vegetație ce îmbrăcau pământul, controlându-mi fiecare mișcare cu precizia unui vraci despicător de țeste. Vârful săgeții fixate în arbaletă urmărea tacticos punctul maxim de vizibilitate din noapte. Totul era straniu de liniștit. Noaptea era tare ca o piatră. N-aș fi avut nevoie decât de un stimul sublim pentru a elibera proiectilul fatal.

Stimul care n-a întârziat să apară.

Ceva s-a mișcat cu iuțeală la vreo douăzeci de pași în fața mea. Am apăsas pe trăgaci. În vreme ce am armat din nou, am auzit foșgăitul vârfului de săgeată secționând mai multe văluri de frunziș, iar la final, pocnetul sec al metalului izbind lemnul. Din principiu sunt un perfecționist și nu-mi permit stângăcii, dar pe timpul vânătorilor de noapte îmi acord luxul să mai ratez câte una sau două săgeți.

M-am oprit în loc. Numai ochi și, îndeosebi, numai urechi.

M-am lăsat lunecos pe vine, cu genunchiul drept înfipt bine în pământ. Din punctul ăla totul era o chestiune de răbdare și spirit. Am început să cântăresc greutatea beznii, să adulmec aerul răcoros, tomnatic. Și răbdarea, ca

un slujitor docil, a început să-și arate semnele. Arătarea – sau lucrul – înspre care țintisem îmi dădea ocol. Putea să fie orice soi de creatură. Teamă nu avea nicio putere peste mine. Atâta vreme cât arbaleta era în mâna mea, aveam siguranța unei lovituri pe ultimul pas. Și, credeți-mă pe cuvânt, veninul de tarantulă lucrează inexorabil.

Din nou, pași indistincți. Atât de șireți, atât de șovăielnici. Asta însemna că inamicul mă pierduse din vedere sau poate că nu mai era chiar atât de sigur de poziția mea. M-am transformat într-o sculptură, parte dintr-un basoreliev nocturn. În cele din urmă, tot avea să spargă pojghița fină de nesiguranță care i se împăienjenise dinaintea curajului.

Și a făcut-o.

L-am auzit călcând greoi la început, apoi din ce în ce mai rapid. Atacul se anunța de undeva din spatele meu. Ca-n totdeauna, ariergarda-mi era la datorie. Am apreciat distanța care ne despărțea ca fiind undeva la zece pași. Am pivotat cu repeziciune și i-am aruncat o săgeată momeală, care să-i permită o eschivă tangențială. A mușcat mărul din plin. S-a aplecat pe-o parte, evitând săgeata în ultimul moment. Totul era cufundat în umbre și n-am putut decât să presupun c-a zâmbit pe urma isprăvii. În secunda doi îl aveam din nou în miră. Am tras. Chiar și dacă l-aș fi ratat pentru a treia oară, tot ne mai despărțeau cinci pași. Am încărcat arbaleta pentru a patra oară și l-am așteptat să-și termine jocul. Judecând după sunetele guturale, scui-pate spasmodic în noapte, lovitura îi secționase beregata. A căzut la un pas dinaintea mea. Unul din picioare – drep-

tul – încă mai zvâcnea fals a viață. Tipul era construit solid. L-am apucat de păr și i-am ridicat căpățâna grea. Avea ochii bulbucăți și limba sângerândă i se înfipsea în dinți – probabil din cauza căzăturii. Din colțurile rânjite ale gurii i se prelinseseră câteva firișoare de abur luminiscent, verzui. O procesiune de gânduri s-a pornit la trap pe ulițele minții mele.

Aia era treabă serioasă. Cu siguranță matahala proaspăt răpusă nu avea cum să fie singura din rondul de gardă.

M-am uitat în sus, înspre lună – ardea mocnit, într-un verde fad. Ceea ce însemna că nu mai exista nicio îndoială că intrasem sub scutul vrăjitoarei. N-a fost chiar cel mai fericit semn, confirmarea detaliului, dar măcar puteam să ne bucurăm de faptul că nu bătusem un drum până acolo de pomană.

Am recuperat săgeata din gâtlejul mortului și am curățat-o, mai mult simbolic, de cracul pantalonului. Sunt cumpătat din punctul ăsta de vedere. Pierdusem deja două săgeți și noaptea abia-și mijise ochii.

Un nor greoi a flancat imaginea statică a lunii. Puțina lumină care picura peste pădure a devenit și mai săracă și mai săcâitoare. În mod absurd, totul era limpede. O vrăjitoare de rang superior. O noapte neagră precum fundul pământului. Pandaliile au început să mi se urce pe șira spatelui. Am pornit din loc șovăielnic, lăsând în urma mea calupuri păstoase de negreală.

Lacul mă urmărea din dreapta și făcea o curbă illogică, tăindu-mi calea, ca mâna unui uriaș ce încerca să mă împingă în direcția potrivită. În lumina aia cărpănoasă, fața-i

apoasă lucea ca o mirază nespălată. M-am oprit în buza malului. Nu-mi plăcea de niciun fel a ce mirosea acolo. La propriu, dar și la figurat. Undeva, în stânga mea, ceva a rupt linia apei și m-am găsit bucuros de faptul c-am fost nevoit să-mi economisesc săgețile. Era Haw-a-Wap. A venit lângă mine, plescăind peste luciul apei.

— Vână subacvatic, prietene.

— Rahat! m-am revoltat.

Broscoiul și-a scuturat șuriul, demonstrativ, prin aer, apoi s-a hlizit la mine:

— Avem tot timpul din lume să ne mișcăm. Nu cred că s-au prins prea mulți de prezența noastră.

— Deocamdată, m-am zburlit la el.

A ridicat din umeri, după care s-a lansat în lungul apei. În nici doi metri a dispărut complet sub apă, aidoma unui pește răpitor. Pentru el, vânătoarea sub apă era floare la ureche. Cu mine treaba asta era o cu totul altă poveste.

Pregătirile mi-au luat o vreme. Norocul meu, vergelele de arbaletă sunt pe sfertul celor de arc. Mi le-am fixat cu ajutorul unor sfori, la două rânduri, dimprejurul brațelor și pulpelor. Mi-am lăsat hainele într-un ascunziș din frunze, alături de cam toate obiectele care m-ar fi incomodat. Am legat două amulete, câte una dimprejurul fiecărei glezne. Piatra de glajă descântată o aveam atârnată de gât, pe o nojiță. Am vârât-o sub limbă și m-am scuturat în vreo câteva rânduri din cauza gustului sălcu care mi-a invadat gura. În linii mari, eram gata de incursiune.

După nici zece pași, am fost complet înghițit de apă. Mi-a luat o vreme să-mi adaptez ochii la noile condiții de

Respect pentru oameni și cărți

vizibilitate. Atunci l-am zărit pe Haw-a-Wap înotând mai rapid ca o nutrie dimprejurul meu. I-am făcut un semn din mână: încotro? Mi-a cerut să-l urmez. Am călcat pe urmele lui, destul de stângaci. Deși mai făcusem asta cu mult timp în urmă, chiar în mai multe rânduri, nu pot să spun că mi-a plăcut în mod deosebit. Ne-ar fi prins bine să avem cu noi un mag. Problema e că ăștia-s scumpi și nu prea le plac vânătorile.

Piatra de glajă mă ajuta să respir, deși aerul ăla contra-făcut nu era cel mai dulce, curat, ca de pădure. Amuletele dimprejurul gleznelor mă țineau ca să nu mă ridic la suprafață ca o plută. Înainte destul de stângaci, apăsând cu nesiguranță mâlul de pe fundul lacului. În tot timpul ăsta mi-am verificat viteza de reacție, mișcându-mi brațele încolo și înapoi. Mă mișcam acceptabil.

Abia dacă l-am zărit pe Haw-a-Wap cum își agita cu nervozitate picioarele din spate. Se depărtase destul de mult de locul în care mă aflu. S-a repezit înainte ca un titirez. A urmat un vâl negricios – cel mai probabil, sânge – unduind ireal de la o distanță apreciabilă. Ca și cum te-ai fi uitat la o panglică de mătase purtată pe sus de un vânt puternic. Mi-am amintit de arbaletă și de faptul că nu eram acolo pe post de momâie. Tovarășul meu încă zburda prin apă. Asta mi-a prins bine. Însemna că nu-i luase nimeni beregata. M-am oprit și am scrutat împrejurimile, cu arma ațintită înainte. La finalul piruetei, am văzut hoitul doborât de batracian cum a alunecat inert prin apă și s-a cuibărit în mâl. Încă se mai ridicau firișoare subțiri de sânge din el. Erau desmierdate de unduirile

aproape insesizabile ale apei, după care se dispersau în explozii lente de culoarea fierului ruginit.

Haw-a-Wap a început să se agite din nou. Poate chiar mai tare decât atunci când se încăierase. M-am întors în direcția corectă. Patru contururi neclare tăiau apa înspre noi cu viteză. M-a cuprins un presentiment crud de neputință și, pe măsură ce ăia patru înaintau, presentimentul s-a transformat în certitudine. Aveam să murim. Dar asta nu însemna că trebuia să devenim mieii din gura lupului.

Am țintit și am tras. După cum era de așteptat de la o asemenea distanță, și mai ales prin apă, am ratat. Tovarășul broscui a înotat până-n coasta mea. M-am străduit să par stăpân pe situație atunci când m-a privit, însă nu prea mi-a ieșit. Am continuat să ne uităm unul la altul, vreme de câteva secunde. Timpul curgea implacabil în defavoarea noastră. Trebuia să facem ceva. Cele patru forme deveniseră vizibil mai clare, la fel de clare precum intenția lor. Le puteam vedea înaintând. Și mai iuți, și mai determinate. Nu purtau arme de dimensiuni mari, tridente sau alte soiuri de sulii, ceea ce însemna că iubeau lupta corp la corp. Probabil că iubeau la fel de mult și învățatul stiletelor. Încet, am început să bat în retragere, înspre mal. Era cea mai sigură variantă. Dacă stau să mă gândesc de două ori, probabil singura opțiune care nu implica o moarte sigură – a noastră. Și mai aveam eu câteva idei. Haw-a-Wap m-a urmat. N-a părut prea convins. Individului nu-i surâdeau mustățile să fie luat drept laș. În opinia lui, puteam să fiu sigur, ce încercam eu acolo arăta mai curând a fugă cu coada între picioare, decât a plan de repliere. Eu am vrut să cred că a fost o combinație între ambele.

Respect pentru oameni și cărți

Timp de un sfert de ceas nu s-a întâmplat nimic. Am așteptat cu apa cuprinzându-ne liniștită genunchii. Nici măcar o undă vizibilă care să rupă liniaritatea tăului. Moaca încordată a lui Haw-a-Wap a început să trădeze nerăbdarea. Eram la un pas în stânga lui.

— Nu-mi place deloc așteptarea asta.

— Nici mie nu-mi place să primesc garoafe, dar pot să trăiesc cu deranjul, i-am spus.

Broscoiul m-a fixat cu o privire bătoasă care exprima, în linii mari, prea puțină adorație.

— În ziua în care n-o să mai fii zeflemist, Dyomran, probabil c-am să mă usuc pe picioare și am să mor.

L-am făcut atent. Nu departe de noi, câteva unde timide făceau reflexia lunii verzii să tremure în oglinda lacului. A început să înmugurească nerăbdarea.

— Privește partea bună, am completat. N-apuci tu ziua în care să te usuci.

„Nimeni nu părasește lumea asta decât cu dinții încleștați în beregata dușmanului”, mi-au răsunat în minte cuvintele răposatului nostru comandant. Am zâmbit, ca pentru mine, în cinstea bătrânului Xao. Mi-am pregătit arbaleta. Dacă nu aș fi fost inspirat să mă retrag, am fi pierdut o cafteală pe cinste.

Primul dintre atacatori s-a ridicat domol, contrar așteptărilor mele, valuri discrete de apă șiroind peste pielea-i lucioasă. Asta m-a făcut să ridic din sprânceană. Constituție subțire, statură medie. Nimic impresionant la prima vedere. Total eronat! La o analiză mai atentă, puteai să vezi cum întunericul vibra sub pielea lui. S-a oprit

în loc, la vreo cinci pași mari de mine și de Haw-a-Wap. A făcut o invitație la luptă care a trezit în noi – cel puțin în mine – tendințe ambivalente. Dar l-am refuzat, pedant. N-a fost o chestiune de frică, doar faptul că nu-mi plac creaturile de teapa lui. Aveam eu o presimțire că invitația la luptă voinicească avea izul unei flori din altă lume.

— Te provoc la luptă dreaptă, a spus ferm, fixând jarul din ochii mei.

Dulceața din glasul lui avea ceva care nu-mi plăcea sub nicio formă.

Am scuturat discret din armă, oferindu-i, cel puțin ipotetic, răgazul pe care ni-l oferise la rândul său. Intenționam să-i dăruiesc cinci secunde, timp în care ar fi putut să se răzgândească. A rânjit înspre noi. În felul lui, atunci, a părut destul de sigur de ceea ce avea să urmeze. M-am gândit că poate știa ceva ce nu știam eu. S-a scuturat din toate încheieturile și-ntr-o scânteie de stea s-a multiplicat în patru. Au pornit toți, în același timp, înspre noi.

Interesantă scamatorie. Erau patru sub forma unuia sau unul sub forma celor patru, pe care-i observasem vag în apă? Se mai puteau multiplica? Speram să fie numai prima variantă. Pentru ce-a de-a doua nu găseam soluții la foc automat.

Am tras. Unul din atacatori s-a rupt în rotocoale de fum negru. Haw-a-Wap a făcut la rându-i un salt acompaniat de un răget de furie. L-a căsăpit pe unul din mers, care s-a transformat și el în aburi de fum negru. Am rânjit. Doi la doi. Deja începuse să-mi placă. Au făcut un salt în spate, concomitent. Lumea din jurul nostru a scânteiat.